



עפ"ת 51928/08/19 - אבנר רביבו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 51928-08-19 רביבו נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90116805897

בפני	כבוד השופט מאזן דאוד
המערער	אבנר רביבו
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

ערעור מיום 25.8.19 על החלטה שניתנה בבית משפט לתעבורה בחיפה (כב' השופט אור לרנר) בתיק 7750-06-18 מיום 19.7.19

פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (כב' השופט אור לרנר) מיום 19.7.19 בתיק 7750-06-18 בגדרה נדחתה בקשת המערער לביטול פסק דין שניתן בהעדרו, ביום 10.7.18.
2. במסגרת פסק הדין הורשע המערער בעבירה של נהיגה מבלי שהיה חגור חגורת בטיחות, בניגוד לתקנה 83 ב (א) לתקנות התעבורה והושת עליו, לאחר הרשעתו, קנס בסך 250 ₪.
3. לאחר מתן פסק הדין הגיש המערער בקשה לבטל את פסק הדין ביום 15.5.19 וזאת בחלוף בחלוף תקופה ארוכה מיום מתן פסק הדין.
4. המערער טען בפני בית משפט קמא כי גילה אודות פסק הדין רק לאחרונה בעת שניגש למשרד הרישוי לצורך חידוש רישונו, מיד עם גילוי קיומו של פסק הדין, הגיש בקשה לבטל את פסק הדין שניתן בהעדרו. יש מקום לציין כי המערער הן בתצהירו והן בבקשה לא מפרט את המועד המדויק לידיעתו אודות פסק הדין ולא מציין מועדים שבהם פנה למשרד הרישוי אלא מציין "לאחרונה" התגלה לו הדבר.
5. המערער מדגיש בבקשתו כי נפלו פגמים מהותיים באישור המסירה, דבר שסותר את חזקת המסירה ובאשר לעילה של עיוות דין טוען המערער בבקשתו כי הוא כופר בביצוע העבירה ומציין שהיה חגור בעת שנתפס ורק לאחר שעצר אותו השוטר, ובעת שהיה בעצירה מוחלטת שחרר את החגורה על מנת



להוציא את הרישיונות לשוטר. עוד הוסיף בתצהירו, השוטר דרש את הרישיונות, אז הודיע לו השוטר מדוע אינו חגור, והמערער הסביר לשוטר שהוריד את החגורה לאחר העצירה על מנת להוציא את הרישיונות (סעיף 5 ו-6 לתצהיר).

6. המדינה התנגדה לביטול פסק הדין קמא ובתוך כך היא צירפה לתגובתה את אישור המסירה שנשלח לכתובת שמסר המערער בבקשה להישפט.

7. בית משפט קמא לאחר שעין בבקשה ובתגובה, קבע כי אין נימוקים מצדיקים את ביטול פסק הדין, מאחר לדידו של בית משפט קמא עצם העלאת גרסה שונה מגרסתו של השוטר, רושם הדוח, אינה מצדיקה השבת הגלגל לאחור ויש צורך בטענות כבדות משקל על מנת לבסס חשש לעיוות דין. בנוסף, דחה בית משפט קמא את הטענות שהעלה המערער ביחס לאישור המסירה, שעה שאישור המסירה חזר בציון הערה "לא נדרש" ודי בכך כדי להקים את חזקת המסירה.

8. בנסיבות אלו, דחה בית משפט קמא את הבקשה.

9. המערער לא רווה נחת מהחלטת בית משפט קמא והגיש את הערעור שבפניו.

10. במסגרת הערעור שב ושטח המערער את נימוקיו המצדדים בביטול פסק דינו של בית משפט קמא וציין כי נסתרה חזקת התקינות ודבקו באישור המסירה ליקויים מהותיים המעידים ומלמדים כי לא מדובר באישור מסירה תקין, שיכול להקים את חזקת המסירה מאחר שהדוור כלל לא ביקר בכתובתו ולא מסר את ההודעה בדבר דואר רשום.

11. באשר לעילת עיוות הדין, טען המערער שהוא כופר כפירה מפורטת בגדרה פרס בפני בית משפט קמא את הנסיבות שהובילו לקבלת הדוח, תוך שהוא מציג גרסה ברורה ומפורטת ולפיה היה חגור בעת הנהיגה והוא שחרר את החגורה לאחר שעצר את הרכב ודומם את המנוע.

12. מנגד, ביקשה המשיבה לדחות את הערעור. אין הצדקה לדידה של המשיבה להיעדרו מן הדיון לאחר שזומן כדין ואין כל הסבר לשיהוי הניכר להגשת הבקשה לביטול פסק הדין ובמקרה דנן אין כל עיוות דין.

13. לאחר שעיינתי בתיק בית משפט קמא, הודעת הערעור ושמעתי את טיעוני הצדדים, נחה דעתי כי יש מקום לדחות את הערעור.

14. באשר לעילה הראשונה, אי התייצבות מוצדקת, נוכח אי קבלת הזימון, אני סבור כי המערער לא הצליח בנסיבות תיק זה להפריך את חזקת המסירה שעה שהזימון נשלח לכתובת שמסר בבקשה



להישפט, ואישור הדואר חזר עם הערה כ"לא נדרש".

15. תקנה 44 א' לתקנות סדר הדין הפלילי מחייבת את שליחת ההודעה בדואר רשום, אך אינה מחייבת ביצוע מסירה אישית של ההודעה בדבר הדואר הרשום בבית הנמען על בסיס הכתובת הידועה, ובפרט כאשר עסקינן בכתובת שמסר בבקשה להישפט. כל הטענות שהעלה ב"כ המערער ביחס לאישור המסירה אין בהם ממש. הדואר נשלח לכתובת המדויקת של המערער. קיימת חתימת הדואר ואין כל תקלה, שהצביע עליה המערער ביחס להמצאת ההזמנה לדיון לכתובתו ובנסיבות העניין לא הצליח המערער להפריך את חזקת המסירה הקיימת בתקנה 44 א' ויש לראות באישור המסירה הקיים בתיק אישור מסירה כדת וכדין.

16. לסיכום - אישור המסירה הקיים בתיק, בו מופיעה חותמת "לא נדרש" שנשלח למענו המלא של המערער מלמד כי ההזמנה נשלחה למערער ואין מקום לקבוע, שקיימת חובה להמציא את ההודעה בדבר דואר רשום לבית הנמען כפי שטען המערער.

17. באשר לטענת עיוות הדין - אכן המערער בתצהירו שתומך בבקשה לביטול פסק דין, העלה גרסה מפורטת, גרסה שעומדת בניגוד לגרסת השוטר ולמעשה בפנינו שתי גרסאות סותרות, בעניין זה קבע בית משפט קמא, כי אין די בהעלאת גרסה סותרת כדי לבסס טענת עיוות הדין.

18. ב"כ המערער הפנה לפסק דין שנתן על ידי בתיק עפ"ת 27203-02-19 פודה נ' מדינת ישראל, בגדרו נתקבל ערעור על החלטת בית משפט לתעבורה שדחה בקשה לביטול פסק דין כאשר הגרסה שהועלתה על ידי הנהג בפסק דין פודה, דומה לגרסה שהועלתה על ידי המערער כאן. יש לאבחן מקרנו מהמקרה בעניין פודה מאחר ושם קבעתי: **"אני ער לצמצום הערעור מטעם המערער לטענת עיוות דין, אלא ומאחר וקיומו של אישור מסירה כדין הוא הבסיס המקום סמכות בית המשפט לשפיטה בהעדר, על בית המשפט לתעבורה וגם בית משפט של ערעור, החובה שלא להתעלם מכשלים ופגמים שנפלו באישור המסירה. משכך אני סבור כי הסתירות באישור המסירה הקיימים בתיק בית משפט קמא, גם כאשר המערער לא להעמידם כעילה עצמאית לביטול, מטילים את הכף ומזינים את עילת עיוות הדין, הגם שמדובר בשתי עילות נפרדות ועצמאיות".**

19. במקרנו, לא נפל פגם באישור המסירה, כפי שקבעתי קודם לכן, והמערער לא הפריך את חזקת המסירה בתקנה 44 א' ולכן כל מה שנקבע על ידי בעניין פודה, אינו ישים למקרה שבפנינו. שם אישור המסירה דבק בו פגם רציני זאת בנוסף לגרסה הסותרת את גרסת השוטר, במקרנו לא דבק רבב באישור המסירה, ואין להחלי את מה שנקבע בעניין פודה לגבי מקרה זה.

20. זאת ועוד, גרסתו המפורטת של המערער כפי שבאה לידי ביטוי בתצהיר שהוגש מטעמו לא בא זכרה בדוח התנועה- בפרק תשובת הנהג כמקובל, ונוכח העדר אותה גרסה, איני סבור כי עצם העלאת גרסה

סותרת לגרסת הנהג, כפי שסבר בית משפט קמא, יש בכוחה לבסס עיוות דין.

21. במקרנו, אין כל הסבר ביחס לשיהוי הניכר בהגשת הבקשה לביטול פסק הדין מאחר וגזר הדין נשלח ונתקבל אצל המערער, מכוח תקנה 44 א' לתקנות סדר הדין הפלילי ביום 19.7.18 כפי שמעיד אישור המסירה הקיים בתיק להמצאת גזר הדין (שגם הוא חזר עם הערה "לא נדרש") ובכך, ממועד ההמצאה של גזר הדין חל שיהוי ניכר שאין לו כל הסבר בבקשה.

22. סוף דבר - אני מורה על דחיית הערעור.

ניתן היום, י"ב אלול תשע"ט, 12 ספטמבר 2019, בהעדר הצדדים.